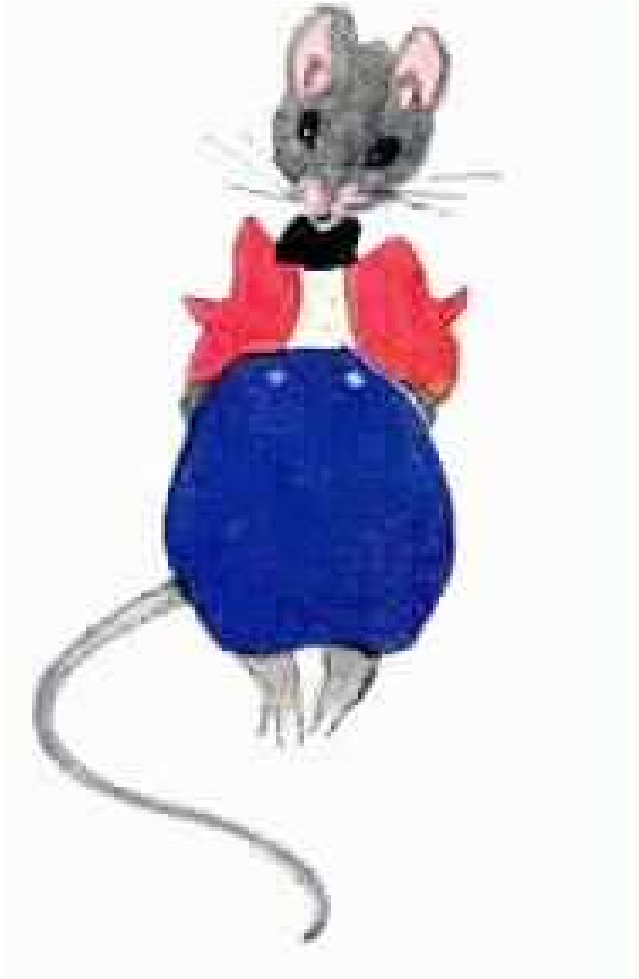

סיפורו של יוסי העכבר

כתבה אליזבת גורדון

צייר מ.ו.אנרייט

משפחת עכברים אפורים גרה בעליית
הגג של בית גדול. היו אלה סבא וסבתא
עכברים, אבא ואמא עכברים ועוד קבוצה
גדולה של עכברים קטנים וביניהם יוסי
העכבר.

הם חיו בשקט ובשלווה ומעולם לא היו
רעבים, כי לטבחית של הבית היה לב
זהב, היא הבינה שגם עכברים יכולים
להיות רעבים כמו כל אחד אחר,
והעדיפה שלא יחפשו אוכל במזווה שלה.

ומאחר שהיא לא אהבה חתולים כמו
שגם לא אהבה במיוחד עכברים, מה
יכלה לעשות? אולי לא הייתם
מנחשים, אבל היא פשוט החליטה
להשאיר קצת אוכל לעכברים במקום
בו יכלו למצוא אותו בקלות.
לכן תמיד שמה קצת לחם וגבינה
לרגלי המדרגות מחוץ למטבח, שם
איפה שאבא העכבר יכול היה למצוא
אותם.

כל משפחת העכברים אהבה לשבת
סמוך לחלון עליית הגג של הבית הגדול
ולהביט על האנשים שעוברים ברחוב.
זה היה מאוד משעשע. אבל יום אחד הם
ראו, לצערם הרב, שהטבחית טובת הלב
עוזבת, ובמקומה באה טבחית חדשה.

הם ראו מיד שלא יהיה להם פשוט
לחיות איתה, כי היא באה עם סל גדול
וכשפתחה אותו ראו בו חיה בעלת
מראה אכזרי, עם זנב ארוך ועיניים
צהובות.
"היא הביאה חתול" אמר אבא העכבר.
"חתול?" נבהלה אמא העכברה
ואספה את ילדיה קרוב, קרוב אליה.
"כן, זהו חתול, ועוד גדול מאוד" אמרה
סבתא העכבר "עכשיו נצטרך לעבור
מכאן."
"שטויות" קרא יוסי העכבר "מי מפחד
מחתול? כבר ראינו כאן חתולים."

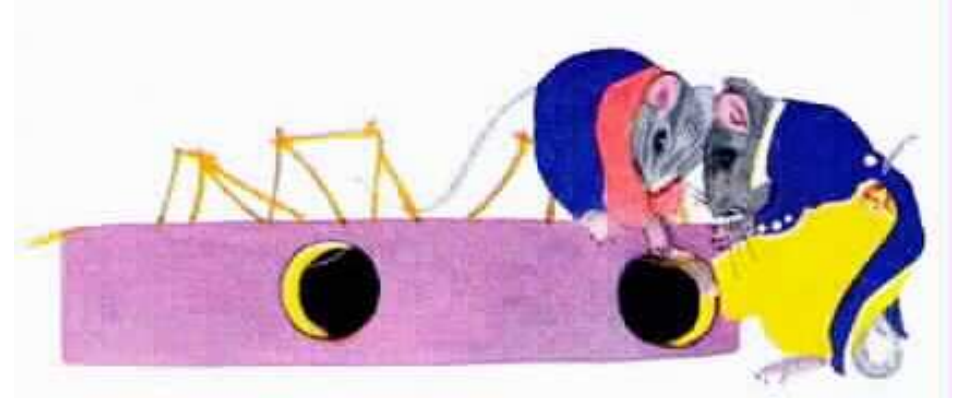

יוסי העכבר עזר לאבא העכבר לעלות
במדרגות ובדיוק כשהגיעו לקומה
הראשונה, קפץ עליהם חתול. רק
בקושי הצליחו להימלט. איך
שליבותיהם פעמו בחוזקה!

כשהבית נעשה שקט בערב אמר אבא
העכבר: "יוסי, אנו צריכים ללכת ולהביא
אוכל למשפחה. הגיע זמן לארוחת ערב."
"אבל תיזהרו מהחתול" אמרה אמא
העכבר, והם אמנם הבטיחו זאת. אבל
איזה הפתעה חיכתה להם, כשבמקום
האוכל שלו ציפו, ראו לרגלי המדרגות
מלכודת עכברים, שאבא העכבר כמעט
ונתפס בה. ובאמת קצה הרגלו האחורית
נתפסה במלכודת, ורק בקושי הוא
הצליח להשתחרר.

"לא, יוסי" אמרה אמא העכבר "את זה
לא תעשה. הסכימו לנו להישאר בבית
הזה רק כי מעולם לא לקחנו דבר שלא
שייך לנו, ואסור לך לקחת דבר כלשהו
שלא נותנים לך."
"הלילה ירח מלא" אמרה סבתא
העכבר "נכון שהוא יפה?"

סבתא העכברה שמה קצת משחה
ותחבושת על רגלו של אבא, ואחר כך
הם ישבו כולם ליד החלון ונרגשים
ורעבים מאוד.
"אלך ואביא קצת אטריות מהמחסן" אמר
יוסי העכבר.

יושב בשקע של מגל הירח המתחדש,
נוגס חתיכות גדולות של גבינה טרייה,
וזורק חתיכות ממנה למשפחתו שם
למטה.

"סבתא" שאל יוסי העכבר "ממה עשוי
הירח?"

"פעם שמעתי גברת מכובדת שאמרה
לאדון אחד" אמרה סבתא, שנהגה לדבר
בלשון מאוד מנומסת "שיתכן והירח עשוי
מגבינה ירוקה."

"כמה נפלא" קרא יוסי "אם זאת אמת,
הרי זה מקום נהדר לחיות בו!"
ככל שחשב יוסי יותר על כך, כך אהב
יותר את הרעיון. הוא תיאר את עצמו

"אלך!" הכריז יוסי העכבר.
"הירח הוא רחוק מאוד" אמרה לו אמא
העכבר "ואינני יודעת איך תוכל להגיע
אליו. אין לך כנפיים."
"את זה השאירי לי" אמר יוסי העכבר
"כבר אמצא דרך."

הוא נישק לאמו לפרידה וטיפס לגג
הבית. הוא הגיע לשם בדיוק בזמן, כי
מצא שם את משפחת העטלף האדום
המתכוננת לארוחת ערב.

"מה שלומך, יוסי העכבר?" שאל העטלף
האדום "ומה מעשיך כאן על הגג בשעות
אלה?"

"אני בדרך לירח, כדי לבדוק האם הוא
עשוי מגבינה ירוקה" ענה יוסי העכבר
"ואולי תסכים לקחת אותי על גבך עד
לצמרת האלון, שם באמצע האחו?"
"אשמח לעשות זאת" ענה העטלף
האדום "קפוץ על גבי והחזק חזק, כי אני
עף מהר מאוד."

וכך, בסיבוב מהיר אחד מצא את עצמו
יוסי העכבר יושב בצמרת האלון, באמצע
האחו.

"עד כאן הכל טוב" חשב יוסי העכבר. אך
הנה בא לאלון מר ינשוף והתיישב על
אותו הענף עליו ישב יוסי העכבר, כדי
לנוח אחרי הקונצרט שנתן אותו לילה.
"הי, יוסי העכבר" קרא מר ינשוף "מה
מעשיך כאן על העץ?"
"אני בדרך לירח, כדי לבדוק האם הוא
עשוי מגבינה ירוקה" ענה יוסי העכבר
"ואולי תסכים לקחת אותי על גבך עד
הענף העליון של האורן הגבוה הזה, שם
בקצה היער. תעשה לי בכך טובה
גדולה."

"טוב מאוד" חשב יוסי העכבר "אני מתקרב יותר ויותר. וכשכך יושב על הענף ומתכנן איך להתקדם, באה בדיוק הגברת עיט, בדרכה הביתה לארוחת ערב, וראתה את יוסי העכבר.

"אשמח לעשות זאת" ענה הינשוף האדום "קפוץ על גבי והחזק חזק, כי אני עף מהר מאוד." ולפני שיוסי העכבר הרגיש הוא היה כבר על הענף העליון של האורן הגבוה ביותר ביער כולו.

"הו יוסי העכבר" אמרה בקול רך "מה
אתה עושה כאן, בגבהים האלה?"
"אני בדרך לירח" ענה יוסי העכבר
"כדי לבדוק האם הוא עשוי מגבינה
ירוקה. מאוד הייתי רוצה שתקחי אותי
על גביך לפסגת ההר הגבוה הזה
שם."

"הרי שם בדיוק הקן שלי" אמרה
הגברת עיט "קפוץ על גבי וללא כל
בעיה אביא אתך לשם. רק תחזיק
חזק, כי אני עפה מהר."

וכך, לפני שממש הרגיש, מצא את עצמו
יוסי העכבר על פסגת ההר.
"ראו ילדים" אמרה הגברת עיט "את מי
שהבאתי לארוחת הערב."
יוסי העכבר הביט במקורות הפתוחים
של גוזלי העיט ונזכר שסבתא העכבר
הזהירה אותו מפני עיטים.
"הם רוצים לאכול אותי" חשב "עדיף
שלא אשאר לארוחת הערב."

"ברצון רב" אמרה העננה "רק שאני לא מגיעה כל כך רחוק. הטוב ביותר שאוכל לעשות זה להביא אתך לרגלי סולם קרן-הירח. החזק טוב והנה אני בדרך".

וכך בקרוב הם הגיעו לרגלי סולם קרן-הירח, ומשם לא יקשה על יוסי העכבר לטפס מהר עד הירח עצמו.

הוא קפץ מהר מגבה של הגברת עיט ונפל ישר לזרועותיה של עננה שבדיוק עברה שם בשמיים.

"עננה יקרה" אמר יוסי העכבר "אני בדרך לירח, לבדוק האם אמנם הוא עשוי מגבינה ירוקה. אני מקווה שתסכימי להביא אותי לשם."

"ובכן, הגעתי" אמר יוסי העכבר כשהוא
מביט סביב.

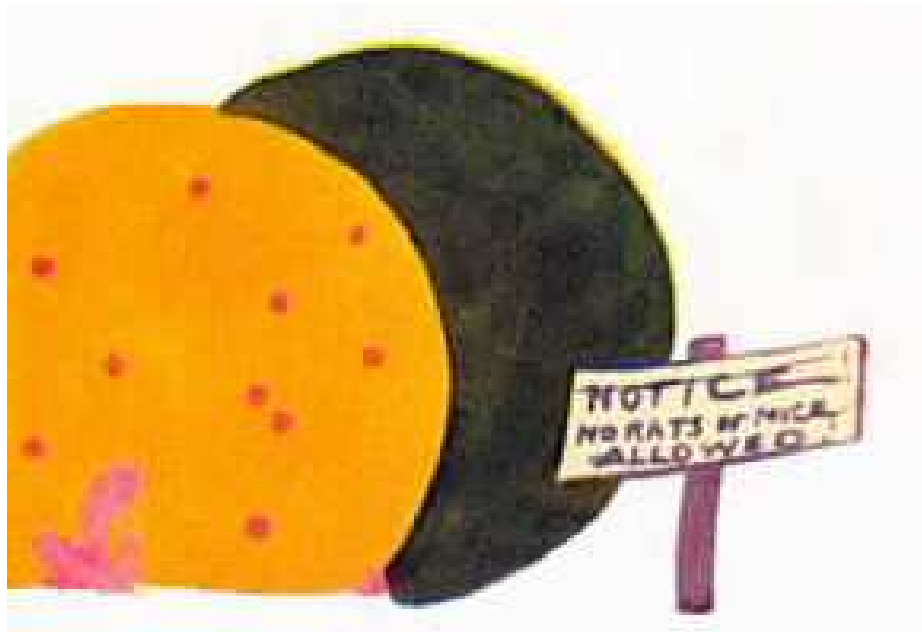
הוא הופתע לראות שמצא את עצמו
בגן יפהפה, בו נערות-ירח אספו
פרחי-ירח וקלעו אותם בין שערותיהן
בצבע אור-הירח.
"ערב טוב, נערות-הירח" אמר יוסי
העכבר וקד קידה עמוקה, כפי שלימד
אותו סבא העכבר.

"אוי, אוי" זעקו נערות-הירח כשהן
מטפסות על הספסלים שבגן ונעטפות
בחצאיותיהן "זה עכבר!"

האיש-שבירח יצא בדיוק משער הגן:
"מה כל הרעש הזה?" שאל "איך אוכל
לנוח כשאתן הבנות עושות מהומה
קולנית כזו?"
ואז הוא ראה את יוסי העכבר וחיך "או,
אתן מפחדות מעכבר קטן, בלתי מזיק!
איך הגעת עד כאן יוסי העכבר?" הוא
שאל "בפעם האחרונה ראיתי אתך ואת
כל משפחתך בדיוק כשעברתי ליד החלון
של עליית הגג שלכם."

"באתי" אמר בנימוס יוסי העכבר "כי אין לנו אוכל בבית, וסבתא אמרה לי פעם ששמעה איך גברת אחת אומרת לאדון אחד שאולי הירח עשוי מגבינה ירוקה, ואם זה כך, היינו רוצים לבוא ולחיות כאן."

"אולי לא ראית את השלט" אמר האיש-שבירח "שעליו כתוב כי עכברים לא יכולים לחיות על הירח. אני מצטער מאוד אבל לא נוכל להרשות לכם לבוא הנה. אבל אתה בוודאי רעב מאוד אחרי הדרך הארוכה שעברת, אז בוא, אזמין אתך לארוחת הערב."

ואם אתה צמא אזי בפינה ההיא צומח
עשב החלב. תתכבד."
ארוחת הערב הייתה נהדרת ואחרי
שיוסי העכבר אכל כמה שרק יכול היה,
התחיל לחשוב איך לחזור הביתה.

יוסי העכבר הלך אחרי האיש-שבירח לגן
אחר, שם ראה פרחים צהובים
מתנודדים על גבעולים דקים.
"אתה מוזמן" אמר האיש-שבירח "זו
ערוגה של פרחי הגבינה, ושם בפינה
תמצא ערוגה של צמחי לחם בחמאה,

"זאת תהיה גלישה נעימה" אמר יוסי
העכבר אך לא חייל.

"אל דאגה" אמר לו האיש-שבירח "כפי
שאתה יודע כל מה שעלה מוכרח גם
לרדת. נביא אתך הביתה בבטחה"
והוסיף: "אני מסדר לך מגלשה וכאשר
נהיה בדיוק מעל ביתך, תוכל לגלוש בלי
בעיות ישר הביתה."

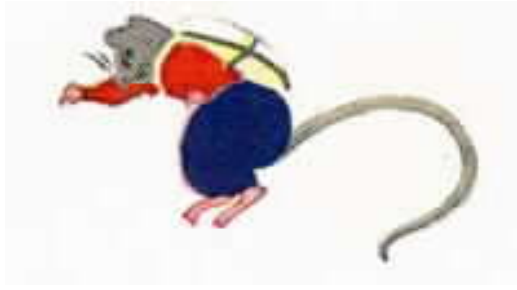

"מדוע אתה כל כך מהורהר?" שאל
איש-בירח.
"אני חושב על המשפחה הרעבה שלי" ענה
יוסי העכבר "והייתי רוצה שגם הם יטעמו
מהאוכל הנפלא שאכלתי."
"אכין לך כמה כריכים של פרחי גבינה"
אמר האיש-שבירח "ותוכל להביא להם
אותם."

"זה יעזור, וזה מאוד יפה מצדך" אמר
יוסי העכבר "אבל אני מוכרח למצוא דרך
כלשהי לאכיל אותם בקביעות, עכשיו,
כשאבא שלי צולע, והטבחית הביאה את
החתול האכזר למטבח."

"זה רעיון נהדר" אמר יוסי העכבר
 "אתחיל לבנות גינה מיד אחרי
 שאחזור הביתה ואשיג קצת זרעים."
 נערות-הירח באו בריצה וספרו
 שמסלול קרני-הירח כבר מוכן וגם
 המגלשה כבר במקום, ושהם עכשיו
 בדיוק מעל גג הבית הגדול.

"זו בעיה באמת" אמר האיש-שבירח "תן
 לי לחשוב! בוודאי יש דרך כלשהי, ותמיד
 יש פתרון כשדבר מה מוכרח להיעשות!"
 "אולי" אמר יוסי העכבר "אוכל לשתול
 כמה פרחי גבינה על גג הבית שלנו?"
 "זה לא ניתן לעשות" אמר האיש-שבירח
 "בגלל קרני השמש. הפרחים יתמוססו
 מרוב חום. אבל מדוע לא תשתול משהו
 שאוהב את חום השמש. חיטה או תירס,
 ואז לא תהיו תלויים באוכל של מישהו
 אחר?"

כשכל המשפחה אכלה את ארוחת
הערב, סיפר להם יוסי העכבר על כל
היצורים שעזרו לו להגיע לירח, ועל
התוכנית שהציע להם האיש-שבירח,
כדי שלא יהיו יותר רעבים. סבא ואבא
העכברים מאוד אהבו את הרעיון
ואמרו שזה יהיה נחמד להכין משק
חקלאי על הגג. הם אמרו שצריך
להתחיל בכך מיד.

אזי האיש-שבירח הכין מהר חבילת
כריכים וקשר אותה על גבו של יוסי
העכבר, איחל לו נסיעה טובה ואפילו
נערות-הירח, שכבר שכחו כי הוא הבהיל
אותן, בירכו אותו לשלום.
"קפוץ והחזק" אמר האיש-שבירח
כשיוסי העכבר עלה על המגלשה "כי אנו
גולשים מהר מאוד." ובאמת, לפני שיוסי
העכבר הרגיש הוא היה כבר על גג
הבית וחיבק את אמו והיה מאוד מרוצה
להיות שוב בבית.

"אבל האם הירח הוא באמת עשוי
מגבינה ירוקה?" שאלה סבתא העכבר.
"יתכן" ענה יוסי העכבר "אבל
האיש-שבירח אמר שאיש עדיין לא
הצליח להוכיח זאת."
הטוב שבסיפור הוא, שלמחרת הטבחית
החדשה עזבה יחד עם החתול שלה,
וחזרה הטבחית טובת-הלב הקודמת.
אבל יוסי העכבר בכל זאת הקים את
הגינה שלו כי למד שאינו צריך לסמוך על
אחרים בדברים שצריך לעשות בעצמו.
וכך הכל בבית הגדול ובעליית הגג
המשיכו לחיות בשלום.

וזה סיפורו של יוסי העכבר.